

Tres mujeres

Títol original: *À voix basse* (AKA: *In a Whisper*) **Direcció i guió:** Leyla Bouzid **País:** França **Durada:** 112 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Eya Bouteraa, Hiam Abbass, Marion Barbeau, Ferial Chamari... **Música:** Yom **Fotografia:** Sébastien Goepfert **Distribuïdora:** LaZona Pictures **Estrena a Espanya:** 22/05/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en francès i àrab, amb subtítols en català

SINOPSI

De tornada a Tunísia per al funeral del seu oncle, la Lilia es retroba amb una família que no sap res sobre la seva vida a París, especialment sobre l'amorosa. Decidida a desentranyar el misteri que envolta la sobtada mort del seu oncle, la Lilia s'enfronta a secrets familiars en una casa on tres generacions de dones cohabiten entre silencis i tradicions. (FilmAffinity)

CRÍTICA

13/02/2026 - BERLINALE 2026: Leyla Bouzid realitza en un subtil llargmetratge l'íntima exploració d'una família, plena de claroscurs, de secrets, de mentides i del que no es diu

"Estava clar que acabaria malament. Aquesta terra està maleïda". Amb el focus posat en una enginyera de 32 anys que viu a França i torna a Susa, al si de la seva família tunisiana, per al funeral d'un oncle la mort del qual suscita nombroses preguntes convenientment eludides, **Leyla Bouzid** ha decidit desentranyar amb subtilesa tant els nusos del passat com la censura i l'autocensura, que no han fet sinó arruïnar múltiples vides i obstaculitzar l'expressió natural del present.

Amb **À voix basse**, presentada a la competició oficial de la 76a Berlinale, la directora, que ja va cridar l'atenció amb *À peine j'ouvre les yeux* (2015) i *Une histoire d'amour et de désir* (2021), no es limita a treure a la llum una qüestió social sota la fèrula d'un codi penal tunisià que encara criminalitza l'homosexualitat. A través d'una història explicada des d'una perspectiva femenina, basada en un guió amb un ritme tranquil i artísticament ajustat, i centrant-se en mons privats i interaccions familiars al·lusives, la pel·lícula també juga magistralment amb les tensions subjacents i els records subjectius, obrint portes i finestres interiors als costats més foscos de tots els personatges, així com als seus malentesos, obstacles i decisions resultants.

"Tenia la sensació que els seus ulls em convertirien en pedra, però el vaig mirar de totes maneres; m'encantava la sensació de perill, com si m'estigués entregant per complet". En tornar a la casa de la seva infància, de classe mitjana, immersa en els rituals de dol, la Lilia (la revelació Eya Bouteraa) reviu els seus records del seu oncle Daly (Karim Rmadi), l'homosexualitat del qual no era cap secret per a les dones de la casa ("si ho saps tu, ho sap tothom"): la matriarca Néfissa (Salma Baccar) i les dues germanes, Wahida (Hiam Abbass) i Hayet (Ferial Chamari). Però es va fer tot el possible per guardar les aparences (en particular, un matrimoni concertat), i la inquietant mort del Daly no hauria d'aixecar sospites ("deixeu els morts en pau"), malgrat els intents de la policia per aclarir les circumstàncies. Aquest afany per escombrar-ho tot sota la catifa no satisfà en absolut la Lilia, entre altres coses perquè ella mateixa viu amb una dona, l'Alice (Marion Barbeau), que l'ha acompanyat i s'allotja en un hotel. Per això, la Lilia s'embarca en una petita investigació personal que l'enfrontarà a les seves mentides, la seva pròpia visió de l'amor i a la seva mare, Wahida...

Al llarg de sis dies, des de l'enterrament de l'oncle fins al segon "Fark", la història explora pacientment els diferents nivells entrelaçats d'aquesta tempesta silenciosa. Entre secrets compartits, mirades, cartes acabades de descobrir que mai no van arribar a enviar-se, explicacions fragmentades, insinuacions, pors i malentesos resolts sobtadament, **À voix basse** dissectiona un destí dolorós i frustrat a la llum dels somnis de la Lilia per sentir-se realitzada, que requeriran una considerable dosi de valor per fer-se realitat. La pel·lícula desentranya amb delicadesa i intel·ligència la naturalesa complexa dels sentiments més simples en un microcosmos governat per lleis repressives que treballen per fer invisible la diferència. Es tracta d'un estudi *in vivo* brillantment interpretat i compassiu que Leyla Bouzid presenta amb un atractiu estil claroscuro (amb Sébastien Goepfert al capdavant de la fotografia). La pel·lícula, que es desenvolupa de manera mesurada per no eclipsar el cor de la història, posa de manifest una evident audàcia en alguns moments (especialment al llarg de les preses que barregen el passat i el present en una sola imatge). Es tracta d'una dosi de "modèstia" acuradament treballada, a l'alçada d'una pel·lícula que diu molt amb gran subtilesa i una notable economia de mitjans.

Fabien Lemercier - cineuropa.org